

ЗА ВІРУ ЄВАНГЕЛЬСЬКУ

Що ви стоїте в одному дусі
й однодушно змагаєтесь
за віру євангельську.
Филип. 1:27

№12 (262), грудень 2023

ЧИТАЙТЕ
У НОМЕРІ:

Різдво — це просто
традиція чи
реальна подія?

стор. 2

Різдво: 45% українців
обирають 25 грудня
для святкування, а 17% —
7 січня

стор. 3

Три прості способи,
як пояснити друзям
свою віру в Бога

стор. 4

Чому я народився,
живу і помираю?

стор. 6

Пережите Різдво:
Бог повернув мені
радість дитинства

стор. 7

Уроки Різдва для сьогоднішнього

Близько 3500 років тому було проголошено цікаве пророцтво про Ісуса Христа: «прийде Примиритель, якому Йому коритимуться народи» (1М 49:10) і (Лк.2:1-12). Це було одне з найперших пророцтв про Месію, яке сказав Яків, благословляючи своїх 12 синів. Христос дійсно прийшов, Його народження згадують й донині. Отож, давайте вкотре згадаємо цю дивовижну історію, поглянувши на повчальні уроки, які вона може дати сьогодні.

Урок 1: Справжній мир і порядок може дати лише Бог. Але виникає питання: чи коряться сьогодні народи Христу? Ми бачимо протилежне — народи бунтують проти Бога і Його законів. І Бог це передбачив наперед. В одній із книг Біблії написано, що кульмінацією історії людства на землі буде війна проти Бога. Однак кінець відомий: Христос прийде, щоб встановити абсолютне царство. І передасть владу святым. А зараз Він будує своє Царство йдучи від серця до серця, змінюючи їх, даруючи божественний мир і радість.

Урок 2: Не потрібно лякатися невідомого. Мати Ісуса Марія опинилася в цікавому становищі:

жодна жінка до неї не чекала дитину, залишаючись дівчиною. Нікому не призначено було виховати Спасителя світу, Божого Сина. Вона знала наперед, що її Сину потрібно буде взяти на Себе гріхи світу і померти за всіх людей, після цього воскреснути з мертвих. І це було непросте. Нам Бог тому і не відкриває майбутнього, щоб ми не жили страхами.

Коли вона втікала до Єгипту, то не знала, яка її чекатиме доля. Вони йшли, бо так сказав Бог. Вони вчилися крокувати в невідомість. Але йшли з Богом, довірячи Йому. А нам сказав Христос: «ото Я з вами аж до закінчення віку».

Закінчення на стор. 3

Що відомо про народження Ісуса?

Різдво — це свято радості та світла. А світ давно вже перетворив прихід Різдва в сезон масових закупівель і гулянь. А що для християн означає це свято?

Уявимо собі Діву Марію, юну просту дівчину, заручену з чоловіком на ім'я Йосиф. Попереду — весілля, просте життя, повне звичайних життєвих радощів і турбот. Та чи не про це думає будь-яка дівчина?

І ось тут, посеред звичайного життя, серед простих очікувань і життєвих розрахунків, в її життя вривається диво. Ангел Гавриїл з'являється, щоб сповістити: «Радуйся, Благодатна! Господь з Тобою, благословенна Ти в жонах... І ось зачнеш в утробі і народиш Сина, і наречеш ім'я Йому Ісус. Він буде Великий і Сином Всевишнього наречеться, і дасть Йому Господь Бог престіл Давида, отця Його. І царюватиме у домі Якова

повік, і царству Його не буде кінця» (Лк. 1:28,31-33).

Ми знаємо, що станеться потім, вона — не знала. Ангел, по суті, сповістив їй про вагітність, для якої не було жодних підстав. Згідно із Законом взагалі належало за таке побити камінням — звідки ще могла бути вагітність, як не від перелюбу? І вже в усякому разі, її чекала незмивна ганьба на все життя. За що їй таке? Але Марія просто довірилася Богові: «Я —

раба Господня. Нехай буде Мені за словом твоїм» (Лк. 1:38). Але ж їй ще не було відомо, як поставиться до такої події її жених Йосиф.

І справді, він був заручений із побожною дівчиною — і раптом вагітність! Спочатку він просто хотів тихо розірвати заручини, ні про що не запитуючи і ніяк не намагаючись Марію покарати. Але, втім, народження дитини поза шлюбом і так поставило б її поза межі всякого суспільства, подальша її доля була б жахливою. І знадобилося ще одне явлення ангела, цього разу вже Йосифу, щоб він прийняв її такою, з Немовлям в утробі, і назвав своєю дружиною.

Закінчення на стор. 3

Христос народився! Славімо Його!

**З Різдвом Христовим
та Новим 2024 роком!
Нехай Господь благословить
вас і ваші родини.**

Дорогі читачі, друзі!

Від щирого серця вітаємо із світлим Різдвом Христовим та настанням Нового 2024 року!

З початку грихопадіття людства на землі триває духовна війна, і Христос прийшов на цю землю, щоб триумфально її закінчити, і дарувати людству спасіння. На рівні людини Він відчув наші радощі та болі. Його наро-

дження змінило долі тисяч людей, для багатьох Христос став Другом, Спасителем, Господом.

В цьому святковому часі дозвольте Йому народитися знову у ваших серцях. Нехай Він стане світлом у темряві, вірою та надією в щоденній боротьбі.

Нехай Новий 2024 рік принесе вам радість, спокій, мир та глибоке розуміння значення Христового приходу на цю землю. Нехай кожен день буде наповнений Його любов'ю та благословеннями!

З повагою та любов'ю
Обласна рада та працівники Офісу
Рівненського обласного
об'єднання ХВЄ
єпископа УЦХВЄ
у Рівненській області
Олександр Коток

Різдво — це просто традиція чи реальна подія?

Згадайте, з якою радістю, піднесенням настрою і вибуховістю емоцій ви реагували на перші успіхи у кар'єрі, на перші добрі зміни в особистому житті та й взагалі на будь-які приємні і довгождані моменти. Коли отримуєш щось вперше, то цінуєш, бережеш, як зінницю ока, бо знаєш: воно для тебе вистраждане, напрацьоване, завойоване зусиллями, стараннями. Але з часом те, що було таким цінним, стає буденним. Ми втрачаємо смак першої любові, перших досягнень, перших успіхів. Лишається лише форма, але зміст з роками все більше вивітрюється із тих формальних рамок. Чому зникає зміст, чому цінність дешевіє? У пошуках першої втраченої радості щось стає тимчасовою підміною, від якої радісні вогники спалахують, але швидко гаснуть. І так буде доти, доки ми не повернемося до першого джерела радості, щоб з маленького потоку розкопати криницю. І коли ми будемо заглиблюватися у те першоджерело, тоді радість життя спалахуватиме вже не вогниками, а розгориться великим вогнем, який вже не погасне і який буде настільки яскравим, що його не підміниш нічим іншим.

Банально, але факт: Різдво стає лише трьохденним святом (а тепер і взагалі одноденним). Його відзначають у визначений час, радіють, веселяться, але потім радість кудись начебто зникає. Святковий дух Різдва розвіюється, коли спостерігаєш, як осипається новорічна ялинка. А ось її вже виносять з дому на смітник. Ну, все святковий настрій вгас до наступного року. Але для християн цей різдвяний настрій не вгасає, бо Різдво — це не народна традиція, це реальна подія, яка сталася 2 тис. років тому. На землі народився Бог у людському тілі Ісус Христос, щоб показати праведність життя вже тут, на землі і стати прикладом для людства, зародивши християнську віру. Христос прийшов на землю, щоб показати, що

без Бога ми не здолаємо зла. Лише повіривши у Його силу, у Його спасіння, ми зможемо перемагати зло добром і любов'ю, як зробив це Ісус.

У різдвяні дні у всіх на слуху: «Христос народився — славімо Його!», але чи задавалися ми запитанням, ким для нас є Той народжений, а потім розп'ятий Христос? Біблійний герой, легенда чи реальна особа? І взагалі, чи поважаємо ми Його, чи вважаємо ми Його сильною особистістю, а Він безперечно був сильним, непохитним, незламним, мужнім. Він є зразком мудрості, любові, вірності, сильного духу, бо Він — Господь. Він прийшов, щоб дати надію, показати вихід, розплутати гріховні вузли і дати свободу життя, зробити нас сильними і стійкими в

істині, в правді, в справедливості, в любові. Він прийшов, щоб дати вічну радість. Це не радість від яскравих вогників на новорічній ялинці, це не радість від подарунків, але це відчуття повноти, задоволення своїм життям. Святкові декорації і традиції ніколи не підмінюють цю радість. Вона не спалахує лише на Різдво, вона горить повсякчас, а святкові дні Різдва є лише приводом, щоб поділитися своєю радістю з іншими.

Жаль, але для багатьох Різдво зводиться лише до народних традицій, до культурних звичаїв. Тоді вже не народження Христа стає центром свята, а традиція,

яка часто перебирає на себе релігійне значення. Це стосується не тільки Різдва. З прийняттям християнства у народів із язичницькою культурою відбулася різка зміна світоглядної системи, яка знайшла своє відображення не лише у релігійній атрибутиці, але й у побутовій культурі. Деякі елементи дохристиянської культури зберігаються і шануються й донині, стаючи для одних своєрідним культурним здобутком, а для інших — джерелом чи рушієм якоїсь понадприродної сили. Нашарування християнської традиції на язичницьку обрядовість було настільки плавним, що деякі

древні язичницькі обряди стали стрижнем для зачаткування однойменних свят з начебто християнським змістом. Так, вшанування багатьох поганських богів переросло у запровадження днів, приурочених великим сподвижникам християнства. Так, скажімо, відзначення дня Івана Купала стало святом Іоанна Хрестителя, хоча це зовсім різні люди. Іоан Хреститель був великим пророком Всевишнього Бога. Така ж культурна закономірність прослідковується і в святкуванні Різдва. Ще з давніх-давен наші пращури відзначали Різдво, тільки не Христове, а приурочене язичницькому культу

сонця. Це свято символізувало відродження сил природи, початок нового року і супроводжувалося обрядами аграрно-тваринницького циклу свят. Ось чому й донині багато українців сплутують Різдво Христове із новорічною обрядовістю. Не заглиблюючись у євангельське трактування свята, люди лиш продовжують прадавні звичаї і традиції, надаючи банально казковим історіям та легендам християнського змісту і сприймають їх не жартома, а всерйоз.

Щоб укорінити християнську культуру і позбутися язичницької обрядовості, церква доклала чимало зусиль, зокрема, до язичницьких свят приурочила християнські. Жевріла надія, що люди таки забудуть давню язичницьку релігію і почнуть практикувати християнство. Так, у якійсь мірі це відбулося, однак не всі усвідомили сутність християнської віри, як і не всі щиро її прийняли. Тому дехто відзначає начебто християнське свято, але святкує і розуміє його по-язичницьки. Таке двовір'я стає на заваді у пізнанні чистого християнського вчення. «Та це переритик минулого!», — скаже хтось, але ні! Сплінувшись із перехожими вулицями Рівного дитми, з'ясувала, що не всі знають історію походження цього свята або ж «плавають» у його значенні. І це, перш за все, тому що батьки і оточення не донесли їм значимість самого свята Різдва.

Ірина НАУМЕЦЬ

Боже мовчання — одна з найбільших проблем у житті. Немає жодної проблеми, яка могла би зрівнятися за важливістю з цією. Навіть у святкові, різдвяні дні, ця тема залишається актуальною. Тим паче у країні, яка воює, в якій гинуть люди. Чому страждає праведний? Якщо Бог є і Він — люблячий Отець, то чому Він мовчить? Чому Бог дозволяє статися тому або цьому?

Боже мовчання

Ці питання сприяли появі більшої кількості агностиків, атеїстів і гуманістів на квадратний метр, ніж будь-які інші. Одразу скажемо: якщо ви — не спасенна людина, то ви не зможете знайти відповіді на ці питання.

У Біблії ця проблема розглядається в книзі Іова, найстарішій із коли-небудь написаних книг, що залишає далеко позаду Книгу мертвих, подібно до того, як гора Еверест перевершує майданчик для гольфу. Книга Іова має справу з класичною проблемою: чому страждає праведний? Чому Бог не запобігає катастрофічним вибухам, смертельним хворобам, автокатастрофам, тайфунам, потопам, війнам і мукам ув'язнених? Великий страждальник Іов каже: «О, якби то я знав, де Його я знайду, то прийшов би до місця Його пробування! Я б перед обличчям Його свою справу поклав, а уста свої я наповнив би доводами» (Іов 23:3-4).

Це класична, фундаментальна проблема. Неспасенний учений, що сидить біля ліжка вмираючої людини, може бути для неї не кращою

розрадою, ніж гірчичники тридцятирічної давнини. Усе, що може сказати вмираючому учений, — що після того, як його тіло згниє в землі, він стане добривом, а деякі тварини будуть його їсти... Наука сама по собі ще ніколи не вирішила жодної основної проблеми людства і ніколи не вирішить. Ймовірність перемоги науки над смертю нульова. На кожного народженого припадає один вмираючий. Наука нічого не зробила, щоб змінити це співвідношення, і ніколи не зробить.

Ви скажете: ну, наука може забезпечити людей роботою. Ви також можете забезпечити себе роботою, копаючи канами. Ви скажете: наука полегшує страждання людей. Так, якщо у вас є гроші купити ліки. Половина населення світу лягає спати голодними, і приблизно одна двадцята цих людей за ніч помирає з голоду. Наука зробила декілька винаходів для багатих людей, які можуть дозволити собі розкішне життя, а інші повинні чекати.

Проблема полягає в тому, що якщо є Бог, чому Він мовчить? Чому дозволяє людині повертатися додому з війни з ампутованими руками і ногами, абсолютно безпорадною? Чому дозволяє народжуватися дітям із хворобою Дауна? Чому Він не зробить усе досконалим, щоб не було більше проблем?

Людині, яка перебуває в одиночному ув'язненні три роки і знає, що

проведе там ще вісім років, дуже важко думати, що Бог ніколи не помиляється. Іов у відчай людини, яка втратила все, сидів на землі сім днів і сім ночей умовчання. Але коли врешті-решт почав говорити, він звинуватив Бога в усьому, окрім вбивства. Чи було це дозволено? Не поспішаймо судити Іова, бо ми ніколи не були в його становищі.

Чому праведний страждає? З цієї проблемою і має справу книга Іова. Це основна проблема людства. Чому Бог не запобігає руйнівним вибухам, приливним хвилям, автокатастрофам, тайфунам, авіакатастрофам, землетрусам і війнам? Безбожник, не маючи віри в існування Бога, сперечається через Його мовчання. Подібно до Іова він каже: «О, якби я знав, де знайти Його, і міг підійти до престолу Його!».

Іов — досконалий приклад людини, яка намагається отримати відповідь від Бога і не отримує. Він втрачає усіх дітей, усе майно, здоров'я, від нього відвертається дружина; і на закінчення від нього відмовляються усі друзі.

Деїсти кажуть, що Бог — добрий, але в Нього немає часу стежити за усіма деталями життя. Бог — лише спостерігач. Щось на кшталт енергетичного поля на задвірках всесвіту.

Матеріалісти кажуть, що світом управляють випадкові закони, без втручання Божої Особи. Тому ми по-

винні поклатися на волю сліпого випадку. Але треба бути ненормальним, щоб проковтнути це. Який навіжений зможе звіряти годинник за керованим сліпим випадком всесвітом?

Чому ж тоді Бог мовчить? Існує декілька лжетеорій.

Бог байдужий.

Коли Христос страждав на хресті, Він кричав: «Боже Мій, Боже Мій! Навіщо Ти Мене покинув?» (Матвія 27:46).

Істина полягає в тому, що Бог настільки сильно турбується про душі, що вилив Свій гнів на Ісуса Христа, і Біблія каже про це так: «А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир» (Ісаї 53:5). Речі не завжди виглядають такими якими здаються.

Бог не спостережливий. Це зовсім не так. У Приповістях 15:3 говориться: «Очі Господні на кожному місці, позирають на злих та на добрих».

Бог не любить. І це не так. Хорощі батьки, які люблять своїх дітей, будуть їх карати. У Євреїв 12:6-7 читаємо: «Бо Господь, кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає! Коли терпите кару, то робить Бог вам, як синам. Хіба є такий син, що батько його не карає?».

Хтось сказав: «Я вірю в сонце, навіть коли воно не світить. Я вірю

в Бога, навіть коли Він мовчить. Я вірю в любов, навіть коли я залишився сам».

Бог планує наше життя, бачачи кінець ще на самому початку. Воля Божа досконала. Ми читаємо в Біблії, що «не бариться Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі на вернулися до каяття» (2 Петра 3:9).

Так, іноді Він мовчить. Але Він знає, чому, і колись ми теж дізнаємося про це. Гадаєте, Богові хочеться, щоб люди потрапили в пекло?

Гадаєте, Він отримує задоволення, бачачи людей, які горять в озері вогненному? Це не біблійне вчення. Біблію так перекутив один із тих, хто сам прямує в пекло, намагаючись змусити вас думати, що пекло не існує.

Пекло створене не для людини. Біблія каже, що воно було створене для «диявола та його посланців» (Матвія 25:41). Тому якщо ви туди потрапите, то будете там чужоземцем, переміщеною особою і опинитеся в дуже недоброму місці існування.

Бог не створив людину з наміром проклясти її і приректи на перебування в озері вогненному. Це ваша ідея — протиставити свою праведність праведності Божій, вступити в боротьбу зі Всемогутнім, вдаючи, що Бога немає або що ви такі ж добрі, як і Він.

Бог не насолоджується смертю грішника. Він все зробив для того, щоб «усі спаслися і прийшли до пізнання правди» (1 Тимофія 2:4). Усе на землі тимчасове — усі страждання, біди, горе і війни. А правда Божа повік перебуватиме.

Чи пізнали ви правду?

Різдво: 45% українців обирають 25 грудня для святкування, а 17% — 7 січня

За останніми дослідженнями, проведеними компанією Deloitte та оприлюдненими Укрінформ, 45% громадян України планують відзначити Різдво 25 грудня, в той час як лише 17% оберуть для святкування традиційну дату 7 січня.

Це відбувається на тлі триваючого вторгнення Росії в Україну, яке вже другий рік поспіль впливає на різдвяно-новорічні традиції.

Незважаючи на військові дії, 59% українців не мають наміру відмовлятися від святкових покупок, хоча цей показник дещо знизився порівняно з минулим роком, коли він становив 61%. Щодо витрат, то 49% опитаних планують витрати

більше на Новий рік, ніж на Різдво, причому найбільші витрати передбачаються в східних областях України для Нового року та в західних для Різдва.

Більшість респондентів, а саме 56%, планують витратити на святкові покупки від 1000 до 5000 гривень. Найбільш затребуваними категоріями товарів залишаються продукти харчування, одяг, взуття, предмети домашнього вжитку та алкогольні напої.

Що стосується благодійності, то 68% опитаних (у порівнянні з 61% минулого року) планують віддати частину свого різдвяного та новорічного бюджету на благодійні цілі. З них 86% віддадуть перевагу допомозі захисникам на пе-

редовій, а 66% підтримають продавців, які допомагають ЗСУ та цивільним, постраждалим від війни.

ukrinform.ua

Уроки Різдва для сьогодення

Закінчення. Початок на стор. 1

Урок 3: Труднощі в житті не означають, що Бог нас залишив. Йосип та Марія покинули Назарет і пішли до Вифлієму. І саме там, далеко від рідного дому, настав час родити. Більше того — місяць в готелі не знайшлося. Та вже якось народили, але друга біда — Ірод шукає, що вбити дитину. Неспокій за неспокоєм. І можна подумати, що Бог залишив їх. Так часто думаємо ми, коли в нашому житті настає, як то кажуть «чорна полоса» — невдачі за невдачами.

В умовах римської окупації, далеко від рідного дому, в умовах переселення Бог продовжує звершувати свій план в житті Йосипа і Марії.

Урок 4: Не завжди потрібно реагувати на привабливі пропозиції. Знайшлися і багаті люди, які дізналися про народження Христа. Це були мудреці зі Сходу, які вираховували Вифлеємську зірку — ознаку народження Христа. Мудреці приготували дорогі подарунки і відправилися в далеку путь, у Вифлеєм. Відклали всі свої справи, щоби висловити свою повагу Божому Сину. Але коли вони майже дісталися до мети, їх чекало випробування.

Юдейський цар Ірод, знаючи пророцтва про народження Христа, хотів випитати місце народження Ісуса. І коли мудреці прийшли до царя запитати про Спасителя, — Ірод сказав: «Я не знаю, де Він: коли знайдете Його, прийдіть і повідомте мені, я теж прийду Його привітати». Приваблива пропозиція — надати послугу правителю! Але важливіше — послухати Бога. А Бог сказав мудрець у снах однозначно — не повертатися до Ірода. І вони, привітавши Ісуса, пішли додому іншою дорогою. Якби вони відповіли на запрошення Ірода і не послухалися цього внутрішнього голосу — Божого голосу у своєму серці, — то з шанувальників Христа стали б Його зрадниками.

Якими голосами ми сьогодні керуємося у своєму житті? Скільки привабливих пропозицій надходить... Спростити життя, обрати легшу дорогу, почесні... Слухаймося Божого голосу.

Урок 5: Те, що задумав Бог — здійсниться. Багато планів було у Ірода, пізніше — у фарисеїв; багато запитань було у Йосипа і Марії. Різні умови були навколо. Але Божий план спасіння продовжував звершуватися. Ми бачимо Божий план на життя Йосипа, Марії, Ісуса. На жаль, ми не бачимо в такій ясності Божого плану кожен на своє життя (це можна буде побачити лише, коли ми пройдемо дорогу докінця). Але ми продовжуємо вірити, що і на життя кожного із нас є Божий план. Як би там життя не складалося, сам факт того, що в Божих планах було нас знайти, оправдати і спасти — вже викликає захоплення.

Олександр ГЕНІШ,
редактор газети «За віру Євангельську», відповідальний за медіа
відділ в РОО УЦХВЕ

Спроби знищити Різдво

Різдво Христове — це свято в повному сенсі цього слова. Саме тому, від початку до наших днів, навколо нього йде постійна боротьба. Вона почалася ще в невеличкому містечку Вифлеємі, коли Ірод послав вояків вбивати дітей. І продовжується ще й досі. Ось деякі приклади з історії цього протистояння.

В Англії в 1644 році святкування Різдва було заборонено спеціальним парламентомським Актом. В цей день повинні були працювати всі заклади, подарунки та інші спроби зробити день святковим оголошувалися язичницькими вигадками. Через деякий час свято було повернено населенню.

У Бостоні святкування Різдва було заборонено протягом 22 років — з 1659 по 1681. Заборона була знята завдяки губернатору серу Едмонду Андрос. Але навіть після того знадобилось декілька століть, щоб Різдво стало поширеним святом в Бостоні.

У Франції під час Вели-

кої Французької революції в 1793–1794 роках спроба знищити християнство та замінити його так званним «культу Розуму». Для цього був введений новий республіканський календар. Відлік часу від Різдва Христового, а також семиденний тиждень з неділею відмінявся. Свята були приурочені до революційних чеснот. Через деякий час ці нововведення були зупинені новою владою.

Німеччина. Нацистська партія Третього Рейху теж намагалася прибрати особистість Христа з різдвяного свята. Всякими способами вони заміняли все, що нагадує немовля Ісуса, на блискучу свас-

тику, залізний хрест та іграшки для ялинки у вигляді гранат. В планах було знищити емоційні зв'язки церкви та Різдва, перетворивши улюблене свято в святкування зими та світла за язичницькими традиціями. Всі згадування про немовля Ісуса та Різдво були вирізані або змінені. Переписуванням різдвяних пісень керував головний нацистський ідеолог Альфред Розенберг.

Радянський союз. У 20-ті роки минулого століття йшла боротьба з релігією в СРСР. Перший номер «Безбожника» (щотижнева газета атеїстичного спрямування) вийшов перед Різдром. У 1923 році партійні лідери постановили відсвятку-

вати «комсомольське різдво». У ці дні по всіх містах та селах проводились карнавальні «поховання релігії». У 1927 році влада заборонила встановлювати ялинки на різдвяні свята. За цим особливо слідкував спеціальний патруль, караючи тих, хто не підкорявся. Вважалося, що такими святкуваннями батьки привчають дітей до релігії. У школах та дитячих садках висіли плакати з лозунгами: «Родители, не сбиайте нас с толку — не делайте Рождества и ёлку!». «Комсомольская правда» писала: «Святкувати Різдво — це святкувати рабство з неучтвом». Але під новий 1936 рік раптово все помінялося. Ялинку, яку до цього називали релігійним мотлохом, знову повернули до життя. Але тепер з неї зробили новорічну ялинку, тобто релігійне святкування замінили ідеологічним. На території колишніх радянських республік й досі Новий рік замінює за масштабністю святкування Різдва.

Гордієнко А.

Що відомо про народження Ісуса?

Закінчення. Початок на стор. 1

Ми рідко міркуємо про мужність і витримку Йосифа, але якщо замислитися... В очах усього суспільства він був чоловіком Марії і вважався батьком Ісуса, і тільки вони самі знали, на яку жертву довелося піти Йосифу.

Історію самого Різдва всі зазвичай пам'ятають добре: пастухи, яким ангел сповістив про народження Немовляти, і волхви, яким ту ж звістку принесла зірка. «Слава у вишніх Богу і на землі мир, в людях благовоління!» (Лк. 2:14) — так, за словами Луки, співало ангельське воїнство.

Тільки ми зазвичай забуваємо, що виглядало все далеко не так гарно та урочисто, як на наших сьгоднішніх святах.

Коли наблизився час пологів, Марія з Йосифом повинні були внаслідок оголошеного перепису населення відправитися з галилейського містечка Назарет, де вони жили, в інше містечко Вифлеєм, на південь від Єрусалиму. Йосиф походив із роду царя Давида, а той народився у Вифлеємі, і йому довелося записуватися саме там, і взяти із собою Марію, адже для всіх вона була його дружиною. З іншого боку, так виконувалося стародавнє пророцтво — Месія, великий Цар Ізраїлю, Який має народитися в царському місті Вифлеємі.

Не перший і не останній раз у Біблії деякі події мають дві причини: земну, що ґрунтується на чихось бажаннях, розрахунках і правилах, і вищу, яка наслідують волю Божу.

Але що чекало їх у Вифлеємі? Місце у готелях не було, адже з нагоди перепису багато хто зрушився з свій дім, і довелося ночувати в кошарі, де і пройшли пологи. З найпершого виду Немовля виявилось у світі, де Воно не було потрібно нікому, окрім Своїх близьких, ні в кого для Нього не було місця.

У буденне життя містечка під назвою Вифлеєм прийшло диво, яке прославить це містечко на весь світ, — але його жителі не помітили, у них було надто багато власних клопотів.

Не випадково з місцевих ушанувати Немовля прийшли лише пастухи, прості селяни, які проводили час у полі, далеко від міських стін. Неосвічені, грубі, прості — вони почули голос ангела. А книжникам і знавцям закону, яких і у Вифлеємі напевно була певна кількість, і ангел був не потрібен, вони і так все знали. Знову і знову повторюватиметься потім ця ситуація в житті Ісуса.

І ще були волхви, які прийшли з далекої східної країни, не ізраїльтяни, а язичники. Їх привели до Немовляти зайняття астрологією — вони

уважно стежили за зірками і не могли пропустити появу якоїсь нової, невідомої досі зірки. Що це було: спалах найновішої зірки десь у глибинах всесвіту, або комета, що підійшла близько до землі? Ми не знаємо точно, та не в цьому річ. Важливо, що навіть язичницька мудрість, навіть явища природи можуть привести людей до Христа, якщо вони уважні і цікавляться. А можна мати найправильнішу на світі віру і пропустити все найголовніше, що і сталося з жителями Вифлеєму.

Але і з волхвами вийшло все не так просто. Вони, як описує євангеліст Матфей, звернулися передусім до царя Ірода: хто як не він повинний знати про народження нового Царя! Ірод розпитав своїх наближе-

них, вони вказали йому на Вифлеєм як на місце, де за стародавніми пророцтвами мав народитися Месія — і тоді Ірод відправив своїх воїнів знищити у Вифлеємі всіх немовлят, щоб не залишилося для дива ніякої можливості, жодного шансу.

От людина цілком правильно оцінила все, що відбувається, повірила у звістку зверху, прислухалася до пророцтва — але вважала за краще діяти заради власної уявної безпеки. Лише через кілька років Ірод помре, і Немовля, навіть якщо б побажало, ніяк не змогло б змістити Ірода з трону за час його життя, що залишилося.

І знову було явлення ангела, і знову Марія з Йосифом вирушають у дорогу, цього разу вже в Єгипет, чимдалі від влади царя Ірода.

Саме там, в Єгипті, переживала колись голод сім'я Йосифа-Ізраїлю, звідти виводив євреїв пророк Мойсей, туди ж при нашестях і військово-вих загрозах тікало багато ізраїльтян у подальші століття — і сім'я Ісуса повторює їх шлях, щоб врятувати Немовля від загибелі.

Уся історія Різдва — це історія Бога, Якому не знайшлося гідного місця ні в людських серцях, ні в їх оселях. Світ не зміг прийняти Ісуса не в дитячому віці, не через тридцять років, коли Він виріс і почав Своє громадське служіння. Вже тоді на Богонемовля чекала Голгофа...

Більшість людей не були готові прийняти Ісуса тоді, не готові, на жаль, і зараз...

www.god.in.ua

Різдво в моєму серці...

День Різдва відмічаємо знову.
Як втішається нині земля!
Стало плоттю предвічне Слово —
У яселках лежить Немовля.

Ні, не в замку розкішному, пишнім,
Не в багатих просторах домах
Народилось Дитя дивовижне
Й засвітилась зоря в небесах.

Бідний хлів укриттям став для Бога,
Замість ліжечка — ясла прості,
Вівці, ослик дивились на Нього
Із цікавістю в миті оті.

Хто худобу у селях тримає
Бо про це мало знають в містах,
Той напевне тоді добре знає,
Неприємний є запах в хлівах.

Там немає комфорту, як в домі.
Для скотини призначений він...
Часто думаю я... Чом у ньому
Народився в той день Божий Син?

Адже ж в змозі був Цар наш, Спаситель
Собі вибрати затишний дім,
Міг Він серце царів прихилити
Й народитись в дворці золотім.

Міг... Та все ж до ясел впокорився...
О, яка незрівнянна любов!
Щоб у небо всім доступ відкрився,
Щоби кожен до Нього прийшов.

Моє серце — печера убога...
Панував в ньому морок й мороз,
Аж до дня сонцесяйного того,
Як у нім народився Христос.

Не минув Спас мене... Не цурався
Всього бруду і нечистоти,
В ті хвилини Він не побоявся
До хліва мого тихо прийти...

Не спинив Його запах зловонний,
Він не знехтував станом моїм,
Хоч достойна була по закону
За гріхи я померти свої.

Та Господь проявив свою милість,
Не минувши седечний мій хлів,
Дивним сьайвом там все освітілось,
Не добрать тим емоціям слів!...

О, які незабутні це миті!
День Різдва в моїм серці настав!
І в небесній, бездонній блакиті
Знову ангельський хор заспівав.

Знаю, зустріч ця не випадкова,
Тому завжди на свято Різдва
Я події ті згадую знову
І бринять в моїм серці слова:

«Слава Господу в вишніх! Осанна!»
Що послав нам Спасителя в світ.
Як радіють в цей день християни!
Торжество земля й небозвід.

І моя душа тішиться нині,
Бо я донька Царя всіх царів!
Дав спасіння нам Бог в своїм Сині
Й до нового життя пробудив.

День Різдва... Справжню суть цього свята
Не зберіг і забувся народ...
Та мені воно значить багато!
Це в житті моїм переворот!

День Різдва — незабутня подія!
Дивний трепет хвилює всю плоть...
В бідний хлів мій навідався Месія,
В моїм серці родився Господь!

Катерина БОЙКО

Як довіряти Богові?

**Довіра — це не пла-
гін, який можна встано-
вити за бажанням. Це
щось, що народжується
у процесі відносин, це ре-
зультат разом пройде-
ного шляху. Тому не за-
суджуйте себе, якщо у
чомусь сумніваєтеся, на-
віть якщо багато разів
прочитали Біблію і чули
безліч свідчень. Ви — на
шляху до глибших осо-
бистих відносин із Бо-
гом. Згадайте Йова...**

Йов жив праведно, шанував Бога, навчав цього своїх дітей. І якби тоді його запитали, чи вірний Бог, він напевно відповів би: «Так!».

Однак раптово його життя перевертається з ніг на голову, і він починає ставити під сумнів усе, що знав про Бога. У молитвах він то говорить про Божу несправедливість і жорстокість, то жаліє себе, то, повертаючись до раціональності, стверджує, що все одно Бог суверенний...

Чи взагалі була в Йова віра? Так. І, пройшовши цей період турбулентності, його віра лише зміцніла.

Наприкінці Книги Йова Бог каже, що Йов вшанував Його. Тобто Бога зовсім не збентежило те, що Йов сумнівався у Його правоті, вірності та любові? Чим Йов вшанував Бога?

Йов виливав своє серце Богові

Усі його промови — хай навіть приголомшливі для наших вух — були адресовані Богові. Бог не лякається того, що ми — люди.

Стовідсоткова гарантія

Колись ви помрете. Це гарантовано. І коли це станеться, ваші родичі зроблять все, що потрібно. Вас помиють, одягнуть і відвезуть за новою адресою.

Багато хто прийде на похорон, щоб попроситися з вами. Дехто скасує заручини і відпроситься з роботи, щоб прийти на цвинтар і побачити, як труна з вашим тілом повільно опускається в землю.

Ваші речі продадуть, роздадуть або спалять.

І будьте певні — світ не зупиниться з вашою смертю. Земля і далі буде обертатися навколо своєї осі.

Хтось замінить вас на роботі чи в службінні. Ваше майно перейде спадкоємцям.

Люди, які вас знали, можливо, скажуть: «Шкода! Він був ще таким молодим!»

Ваші друзі плакатимуть за вами — кілька годин, кілька днів чи навіть кілька тижнів... Але потім вони сміятимуться, живучи власним життям.

Три прості способи, як пояснити друзям свою віру в Бога

Якщо ви хочете коротко пояснити свою віру, ось кілька способів, які можуть зробити це більш зрозумілим для невіруючих у вашому житті, і це дозволить їм зрозуміти вашу віру. І хто знає, можливо, вони самі зацікавляться цим.

Найкраще з'єднання WiFi

Ну, бачите, віра в Бога трохи схожа на віру в WiFi. Ви не бачите цього, але коли ви підключаєтеся, відбуваються дивовижні речі! І, так само, як WiFi, Бог відчуває себе завжди доступним для мене — насправді, Він завжди присутній, чекаючи, поки я увійду в мережу. Однак якщо говорити серйозніше, віра — це особиста

подорож, і для мене це як мати постійну систему підтримки. Це як мати Друга, якого ти не бачиш, але який завжди поруч для спілкування.

І про всяк випадок, якщо вам колись знадобиться небесне з'єднання WiFi, ми маємо пароль — Біблію.

Найкращий навігатор

Подібно до того, як деякі люди намагаються орієнтуватися по компасу чи зірках, мене втішає знання про кращий навігатор. Це як мати GPS для душі. Навіть коли я повертаю неправильно, я вірю, що відбувається це небесне перекалібруван-

ня. Можливо, це не завжди має сенс, але це подорож, і я насолоджуюся мальовничим маршрутом.

Божественний пазл

Інший погляд на це полягає в тому, що я уявляю життя як гігантський пазл. І я вірю, що Бог тримає кришку коробки. Природно, зараз я не можу побачити всю картину, але я вірю, що коли все буде сказано і зроблено, це буде шедевр.

Звичайно, ці пояснення можуть здатися трохи елементарними. Однак вони роблять поняття віри трохи більш зрозумілим і є корисними прикладами також для ваших дітей.

Черга

Стоять всі люди в черзі на той світ,
Щодня заходить хтось у двері смерті.
Один встигає скласти заповіт,
А інший не готується померти.

І щосекунди черга йде вперед —
Війна, хвороби, старість, гріх,
Злочинність.

І ні для кого, мабуть, не секрет,
Що зустріч з смертю буде неодмінно.

Багатий, бідний, молодий, старий,
Освічений, безграмотний, невдаха
І навіть кожне із дітей малих
Колись померти мусить, бідолаха.

У черзі тій по-різному стоять —
Хтось рветься до висот людської слави,
Той дім будуватиме, інший садить сад,
А дехто зводить лиш кінці з кінцями.

Біда не в тім, що помремо усі —
По нас повстануть інші покоління,
А в тому, що чекає в майбутті,
Бо людські душі не зазнають тління.

Усіх чекає вічний Божий суд,
Він чесний, справедливий, невідкупний.
І ким би ти не був у черзі тут,
Там виявишся грішником підсудним.

А вирок пише кожен сам собі,
Тепер, коли стоїть в загальній черзі.
Змінити пізно буде щось тоді,
Коли увійдемо в ворота смерті.

Закрити справу можна тільки тут,
Відкривши серце і думки для Бога,
А Він покаже в небеса маршрут.
Ісус — життя і правда, і дорога.

Він сильний, щоб простити всякий гріх
І виправдати кожного по вірі.
Він все зробив, щоб ти спастися міг.
Не запізнився! Прийми мерщій спасіння!

Олексій КУЗЬМЕНКО

Ніч ця радісна, святкова,
Час обіцяний для нас.
Надійшла епоха нова
В день народження Христа.

Підкорившись Отчій волі,
В світ прийшов, вдягнувши плоть,
Той, Хто був Предвічним Словом,
В Ньому людям всім оплот.

Тож радійте, всі народи,
І впустіть в свої серця
Це Дитя Єдиного
Від Небесного Отця.

Відкривайте, відкривайте
Двері серця для Христа
І за дар Різдва прославте
Бога широко, всі уста.

О. БІЛОБРОВ

Дитяча сторінка

ТАК, ЯК ВІН!

Маленьким був колись Христос,
Його поклали в ясла.
Колиски в Нього не було
Та іграшок прекрасних.
Але слухняним Він зростав,
Любив святі повчання.
Я жити теж бажаю так,
Вчусь послуху й старання.

Н. Шибких

Карамельна тростина (різдвяна цукерка)

Багато років тому один майстер цукерок намагався виготовити на Різдво таку цукерку, яка б свідчила про його християнську віру.

Він прагнув об'єднати кілька символів: народження Ісуса, Його життя та смерті. Майстер почав з палички білосніжного льодяника, адже білий колір — символ непорочного народження Ісуса; твердість цукерки символізувала камінь — основу Христову; міцність показувала Божу обіцянку.

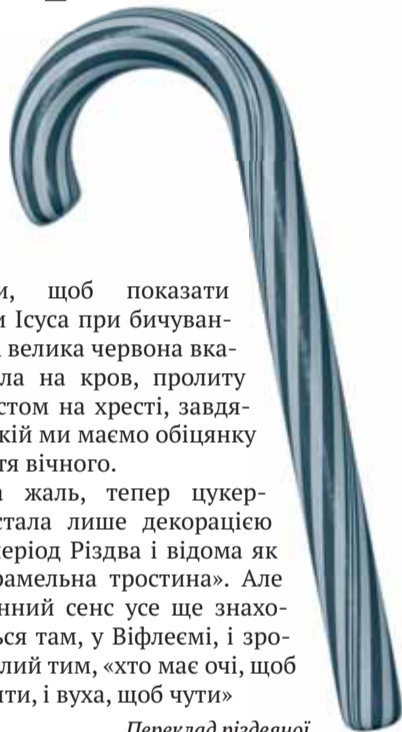
Цукерковий майстер виготовив її у вигляді літери «J» (джей), від англійського слова Jesus (Ісус), Який прийшов у світ як наш Спаситель. Він хотів також, щоб вона була схожа на посох Доброго Пастиря, з яким він спускався у рів цього світу, щоб витягти загублених «овечок».

Зміркувавши, що цукерка вийшла занадто примітивною, він пофарбував її трьома тоненькими червоними смуж-

ками, щоб показати рани Ісуса при бичуванні. А велика червона вказувала на кров, пролиту Христом на хресті, завдяки якій ми маємо обіцянку життя вічного.

На жаль, тепер цукерка стала лише декорацією на період Різдва і відома як «Карамельна тростина». Але істинний сенс усе ще знаходиться там, у Віфлеємі, і зрозумілий тим, «хто має очі, щоб бачити, і вуха, щоб чути»

Переклад різдвяної листівки зі США

Пророцтва про народження Господа Ісуса Христа	промовлений
«І сказав Господь Бог змієві: «...і ворожнечу покладу між тобою і між жінкою, і між потомством твоїм і між потомством її; воно буде уражати тебе в голову, а ти будеш жалити його в п'яту». <i>Быття 3:14-15</i>	Близько 6000 років тому назад
«Тому Господь Сам дасть вам знака: Ось, діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім'я Йому: Еммануїл». <i>Ісаія 7:14</i>	7-8 століття до н. Х.
«Бо Дитя народилось нам, даний нам Син, і влада на ременах Його, і дадуть ім'я Йому: Дивний, Порадник, Бог сильний. Отець вічності, Князь миру». <i>Ісаія 9:5</i>	7-8 століття до н. Х.
«І потрясу всі народи, — і прийде Бажаний всіма народами...» <i>Осія 2:7</i>	6 століття до н. Х.
«Бачу Його, але не тепер; дивлюся на Нього, та Він не близько. Сходить зірка від Якова і постає жезл від Ізраїля...» <i>Числа 24:17</i>	15 століття до н. Х.
«А ти, Віфлеєме-Єфрате, хоч малий ти у тисячах Юди, — із тебе вийде Мені Той, що буде Владика... і віддавна постання Його, від днів віковичних». <i>Михей 5:1</i>	8 століття до н. Х.
«Сімдесят років-тижнів призначено для твого народу та для міста твоєї святині, аж поки переступ буде докінчений, і міра гріха буде повна... Та знай і розумій: від виходу наказу, щоб вернути Ізраїля й збудувати Єрусалим, аж до Владики Меси сім тижнів та шістьдесят і два тижні...» <i>Даниїла 9:24-25</i>	6 століття до н. Х.

Це трапилось в Голландії.

Дженні була веселою дівчинкою з синіми очима і золотавими кучериками. Їй виповнилось

майже шість років, коли одного разу з мамою прийшла до магазину й там побачила в маленькій коробочці наместо із блискучих скляних перлин.

— О мамо, будь ласка, купи мені!

Мама глянула на цінник, потім подивилася в благаючі очі доньки і сказала:

— Воно коштує майже 5 гюльденів. Ти дійсно так сильно хочеш його?

— Так, матусю.

— Я подивлюся, може зможу тобі дати додаткову домашню роботу. Тоді складеш необхідну суму, щоб купити його за власні гроші. А за тиждень у тебе день народження і, можливо, бабуся теж щось подарує.

Коли Дженні прийшла додому, то висипала вміст своєї скарбнички на стіл і нарахувала 17 монеток.

Після вечері вона добровільно помила посуд і замела підлогу.

А наступного дня пішла до сусідки:

— Тітко Маріє, можна я знову висмикну бур'яни на вашій клумбі, і ви дасте мені 10 центів, як в той раз?

На її день народження бабуся подарувала 2 гюльдени і мама теж — 2. Так дівчинка незабаром назбирала потрібну суму і змогла купити намистечко з перлинами.

Вона вважала його дуже гарним і ніколи не знімала, лягаючи спати.

Батько Дженні любив доньку. Він щовечора заходив у її кімнату й читав оповіді з дитячої Біблії. Одного вечора, закінчивши читати, запитав:

— Доню, ти мене любиш?

— Звичайно, тату, ти ж знаєш, що я тебе люблю.

Тоді він промовив:

— А віддаси мені своє намисто?

— О, ні! Візьми білу конячку, ту, що мені колись подарував! Ти ж знаєш: це моя улюблена іграшка!

— Добре, сонечко моє. Тато тебе любить. На добраніч! — сказав він і поцілував доню.

Приблизно за тиждень, коли тато знову дочитав оповідь, він раптом вдруге запитав:

— Дженні, ти мене любиш?

— Звичайно, тату, ти ж знаєш, що я тебе люблю.

— А віддаси мені своє намисто?

— О тату, моє намисто — ні! Візьми мою нову ляльку, вона ж така гарна!

— Добре, сонечко моє. Тато тебе любить. На добраніч.

Коли він знову через кілька днів прийшов у кімнату Дженні, то побачив, що дівчинка сиділа на ліжку, а її підборіддя підозріло тремтіло, по щоці котилася сльоза.

— Що трапилось, доню? Що з тобою?

Дженні не вимовила ні слова, тільки простягла йому свою руку, в якій лежало маленьке намисто з білими перлинами.

— Візьми, це для тебе, — сказала вона.

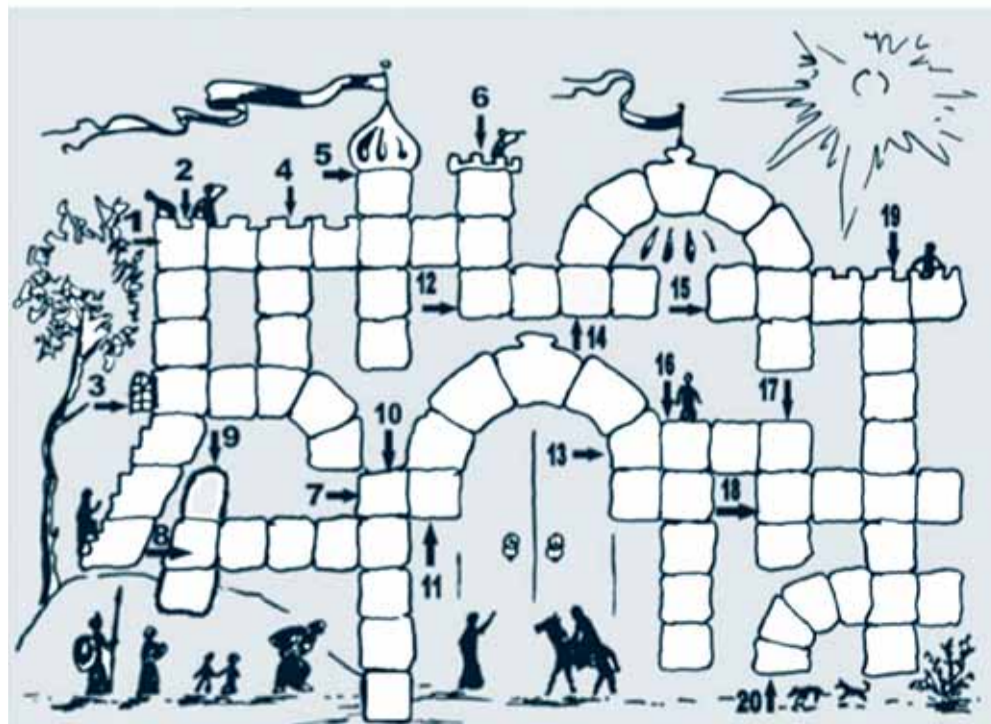
Батько поклав дешеве дитяче намисто в ліву руку, а праву опустив в кишеню. І звідти дістав сяючу коробочку з ниткою цінних справжніх перлин. Цей подарунок він носив з собою вже кілька тижнів. Тільки чекав того моменту, коли Дженні віддасть своє улюблене, яке не варте було й п'ят гюльденів. Тільки тоді міг подарувати дорожче.

Так чинить і Бог. В житті можуть бути речі, які для нас найцінніші. Здається, коли втратимо їх, то не зможемо жити. Так ми думаємо. Але якщо найдорожче віддамо Богу, тоді побачимо, що Він натомість подарує щось краще. Як це і зробив колись у яслах Віфлеєма, приготувавши кожному з людей — Найцінніше.

Onder Ons — Friedenstimme, Nederland

Знайди назву міста

- Нічна сторожа, якій з'явилося небесне військо і звістило про народженого Христа.
- Що Ісус Христос прийшов взяти на Себе, щоб спасти людей?

- Що на плечах (раменах) народженого Дитяти? Як написав пророк Ісаія в розділі 9?
- «І Всевишнього... обгорне тебе», — сказав ангел до діви Марії.
- Котрий євангеліст найбільше описав народження Ісуса?
- У 17-му псалмі так два рази псаломспівець називає Господа Спасителя.
- «І ти, Віфлеєме, земле Юдина, не менший нічим між осадами Юдиними... з тебе з'явиться Вождь».
- Через кого Бог декілька разів говорив з Йосипом — чоловіком Марії?
- Йосип — теля, Захарій — священник, мудреці — дослідники зірок. Як одним словом називають вид трудової діяльності?
- «Візьміть на себе ярмо Моє. Бо ж ярмо Моє...» — закликав Христос людей.
- Коли ангел з'явився пастухам, від великої слави Господньої на полі сталось...
- «Було Світло істинне. І темрява не огорнула Його», — пише євангеліст. Як називають глибоку, безпросвітну темряву?
- Куди постійно дивилися мудреці, подорожуючи в Юдею? — У...
- Як зветься чоловік, який вірить не Богу, а марноті?
- Який провідник привів людей з далекого краю до Божого Дитятка?
- Правнук Якова, який потрапив у родовід Христа-Месії.
- Про яку свою частину тіла говорив старець Симеон, тримаючи на руках Немовля Христа?
- Архангел, херувим, серафим — це ангельські...
- У кого питав цар Ірод, де має народитися Христос?
- «Ось вам... Дитину сповиту ви знайдете, що в яслах лежатиме», — сказав ангел пастухам.

Заради любові до Христа Чому я народився, живу і помираю?

Допоццо провів вісім років у німецькому концентраційному таборі. Ось як розповідає він про жахливі 1937–1945 роки.

Будучи досить міцної статури, я важив тоді сорок п'ять кілограмів. На всьому тілі у мене рясніли смуги від ударів. Моя права рука була зламана, і вже більше ніколи я не володів нею досконало.

У надвечір'я Христового Різдва 1943 року мене викликали до коменданта. Я з'явився перед ним босим, із голим торсом. Комендант стояв біля стола з розкішними наїдками. Я, що вмирав від голоду, мусив споглядати цю королівську вечерю. Шаленими зусиллями я переборював спокосу зненавидіти коменданта.

Наприкінці вечері ад'ютант приніс каву і маленькі тістечка. Здавалося, коменданту цей делікатес був добре відомий. Глянувши на мене, він сказав:

— Дапоццо, ваша дружина — чудова господиня!

Я не зрозумів натяку. Комендант пояснює:

— Упродовж усіх цих років ваша дружина присилає для вас тістечка, які завжди мені надзвичайно смакують.

Спокуса ненависті в цю мить була особливо настирливою. Моя дружина і четверо дітей відмовлялися від свого мізерного

раціону муки, масла і цукру, щоб спекти для мене тістечка: А цей чоловік пожирав їх! Я попросив дозволити мені хоч понюхати печиво, щоб згадати запах дому.

Проте комендант відмовив і вигукнув: — Raus! Геть!

Після війни я натрапив на слід цього коменданта, який змінив прізвище і намагався жити ніким не помічений. У 1953 році я з одним моїм товаришем завітав до нього. Він не впізнав мене, я відреконструювався:

— Я номер 17531. Пригадуєте Різдво 1943 року?

Комендант зіщулюється від страху.

— Ви прийшли, щоб помститися? — запитав він глухим голосом.

Замість відповіді я розгорнув великий пакунок, у якому було повно цих чудових тістечок. Я попросив дружину колишнього коменданта зварити каву. Потім ми їли тістечка і пили каву всі четверо.

Ми дивилися одне на одного. Із слізьми на очах комендант запитав:

— Але чому ви простили мені?

Я відповів:

— Заради любові до Христа.

(Зі збірки П'єр Лефевр, Бруно Перрине *Незвичайні історії: Смішні, а також такі, що спонукають до роздумів. Львів: Свічадо, 2002*)

Вселенська головоломка

У настанові апостола Павла молодому пастору Тимофію про те, як правильно керувати Церквою, цей досвідчений Божий служитель відклав усе другорядне й людське і зосередився на одній, головній для життя Божого народу, істині. Це — істина про боговтілення.

«А коли я спізнюся, то щоб знав ти, як треба поводитися в Божому домі, що ним є Церква Бога Живого, стовп і підвалина правди. Безсумнівно, велика це таємниця благодія: Хто [Бог] в тілі з'явився...» (1 Тимофія 3:15-16).

Це — стратегічна точка богослов'я й служіння Церкви: усім своїм життям, проповіддю і навіть самою структурою піднести істину про боговтілення, закріпити її немовби на високій колоні («стовп правди»), зробивши видною для всіх.

Із роками в історії християнства почали ставатися збої. На цю колону висували ідеї про спасіння людськими заслугами, моральні, економічні, соціальні й політичні цінності нехристиянського світу, думки про винятковість окремих людей, церков і націй. Іноді на саму верхівку колони насаджували якісь нашивкури створені доктрини, що плодили деномінацію за деномінацією. Іноді там опинялися й здорові біблійні істини, які, однак, не відіграють у християнському вченні провідної ролі. Унаслідок цього церкви перетворювалися на секулярні організації, благодійні фонди, місії...

Перш ніж ми почнемо наближатися до суті дивовижного явища боговтілення, хочу допомогти кожному із нас усвідомити разом із апостолом Павлом, чому так важливо звернути увагу саме на це, а не на якусь іншу таємницю Святого Письма.

Акт боговтілення — це не лише демонстрація Божої мудрості, незбагненності й феноменальної винахідливості. Причина, з якої Бог став людиною, полягала в тому, що людина була засуджена! Ві і я успадковуємо вічну загибель! І Бог, як ніхто інший, знає, що це надзвичайно серйозно! Тому боговтілення — це приголомшливе свідчення практичної Божої любові до грішників, які заслуговують вічного осуду.

Люди Старого Завіту не знали такої характеристики Бога. Текст, записаний у Євангелії від Івана 3:16, який став таким звичним для багатьох християн, напевне, ще довго дзвенів у вухах Никодима. Це була абсолютно нова, разюча заява: Бог любить світ настільки, що жертвує життям Свого Єдиного Сина заради спасіння цього світу!

На тлі мертвих релігій, переповнених страхом, заборонами, невизначеністю чи усвідомленням власної винятковості, лише християнство сяє своїм дивовиж-

но глибоким миром, чистотою та радістю. Тому що знати й поклонятися Богові, Який любить і спасає грішників, — це незрівнянне задоволення!

Однак спасіння занепаłego грішника було зовсім не простою справою навіть для Бога. По суті, це — найскладніша річ у Всесвіті. Якщо ви спробуєте зрозуміти структуру людської клітини чи будову кості, глибоко проаналізувати закони фізики й хімії, ви зіткнетеся з явищами неймовірної складності, але спасіння складніше від них усіх! Для його здійснення потрібно було виконати низку по-людськи нерелевних завдань, і лише вторгнення Бога в людське буття зробило це можливим.

1. Вселенська головоломка складна вже через те, що людина — грішна. Її гріх не зникає. Її провинною неможливо знехтувати. Гріх — це факт. У Божій економіці, у Божій системі святості цей баланс постійно поповнюється, і він вимагає дій. Однак із ним можна зробити лише одне: гріх потрібно покарати. І для того щоб покарати людський гріх смертю, зберегти життя самим людям, Месія мав народитися, щоб померти...
2. Однак для спасіння потрібно не лише прощення гріхів, але й наявність абсолютно святого життя. Уявіть, що вам пробачили всі колишні гріхи. Тієї самої миті ви почнете робити нові! Тому необхідна не лише свята жертва, але й свята життя. Ось чому Ісус не прийшов із неба просто на хрест. Він пройшов усі стадії формування людини від народження до смерті. Він прожив досконало життя, щоб його було захищено вам і мені. Месія народився, щоб жити!
3. Окрім того, ми знаємо, що через гріх усіх людей чекає тління. Спасіння неповноцінне за визначенням, якщо у світі й далі панує смерть. Для того щоб це духовне рівняння мало зміст, треба вилучити одну постійну змінну. Ісусові Христу потрібно було народитися, щоб воскреснути. Потрібно було повернути закон смерті назад.
4. Нарешті, щоб підтвердити факт примирення людини з Богом і Його прихильність до неї, Господь мав підхопити людину у Свою святую присутність. Саме тому, Месія народився, щоб вознести-ся.

Із книги «Дорогоцінний Христос», Олексій КОЛОМІЙЦЕВ

Яке непросте слово існує в нашому лексиконі — «ЧОМУ?» Проблема не в його тлумаченні, а у суті цього запитання, на яке необхідно дати цілком аргументовану і всім зрозумілу відповідь... Отож, щоб збагнути останнє «чому помираю?», необхідно спочатку усвідомити «чому народився?»

Тож перенесімося до самого першого крику в родовому залі. Ні, там не виривалося з грудей ще членороздільно слово «чому». Але воно мовчазливо виглядало з-за світла операційних ламп та втомлених поглядів акушерки з медсестрами. Описля ще неодноразово відлунням звучало на іменинних застіллях з безліччю подарунків і побажань. Неодноразово ховалося на сторінках видатних класиків літератури, музики та живопису. Зрошувало нічними слізьми подушку у складні, критичні дні. А останнім часом ще й осідлало «імператрицю рекламу» з уже набридливими і заїждженими горе-написами на кшталт: «Ти — особливий..., видатний..., неповторний...»

Ще не набридло це? Ні? Хіба це дає певну надію на особливий шлях, впевненість у собі?

Запрошую до спільного аналізу цієї теми не для того, щоб когось перекопати. Адже на схилку життя саме «Чому?» буде осуджувати або винагороджувати. Звичайно, вищим авторитетом в даній темі вибиратиму біблійний погляд, на якому і хотів би побудувати свою аргументацію. Отже: ДЛЯ ЧОГО Я НАРОДИВСЯ?

Для прикладу озвучимо кілька стандартних відповідей:

- «Щоб жити»;
- «Бути щасливим»;
- «Народити інших».

Одразу ж виникає запитання: — Якщо людина народжується для «життя», то чому помирає? До того ж ми знаємо десятки, якщо не сотні тисяч випадків, коли це стається ще під час родів або дуже скоро після них. Тож сказати, що народжуємось для «життя», м'яко кажучи, нелогічно. Тут більш реальна аргументація така: «Я народився, щоб... померти...» А як щодо щастя? Якось у великій аудиторії прозвучало конкретне запитання:

— Підніміть руку ті, хто наразі абсолютно «щасливий»?

Після могильної тиші і довгої паузи невпевнено з'явилося

лише декілька долонь. І то підозрюю, що їхні володарі не до кінця зрозуміли зміст запитання або переплутали з цим станом свої останні тимчасові успіхи. Хіба у щасливих людей не буває негараздів щодня? Чи вони завжди мають бути усміхненими? Ну а для «продовження роду» і ще менше потрібно коментарів. Адже народжувати для майбутньої смерті просто нерозумно, якщо не говорити чогось більше. Отже, запитання залишається відкритим: «Для чого я народився?»

Повернімося разом на самий початок земного буття. Адже в першій книзі Біблії з Божих уст пролунала фраза, яка оцінила все створене на землі двома словами: «Дуже добре». Отже, виходить, що після слів «Для чого я народився?» повинно звучати наступне — «щоб було дуже добре». А воно так?.. Ох... якби так. Однак гріх, який перемиг наших прабатьків, міцно оселився і в наших душах. Ми його полюбили і, будьмо відверті, — продовжуємо любити і тепер. Бо як тоді пояснити безпробудне п'янство, навіть у Різдвяні або Великодні дні? Що робити зі сварками, ненавистю, образами? Куди сховатись від власної гордині, нерозкаяності і байдужості до чужого горя? Підсумовуючи, сміливо можна сказати наступне: «Я народився щоб... померти... бути нещасним... і привести на світ тих, хто страждатиме після нас!..»

Страшно?! Не те слово — жажливо! Але... І це прекрасне «але» прозвучало трохи більш як дві тисячі років тому, коли над Віфлеємськими полями ангели зістали пастухам радісну звістку: «Нині для вас народився Син Божий». Для чого Він прийшов? Як не дивно, саме для того, про що ми роздумуємо, щоб:

- Дати життя;
- Зробити нас щасливими;
- Народити згори.

Поясню. Хто вірою приймає Ісуса Христа як свого особистого Спасителя і впокорується Йому — отримує справжнє життя. Про це Син Божий висловився так: «Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити». Адже воно уже не буде дочасним, а вічним. Над ним смерть не матиме влади. Воно справжнє!.. Хто повірить Божому Сину і полюбить Його заповіді, той стане щасливим!..

Адже щастя — це стан цілковитого задоволення, а його не буває поза Ісусом Христом, Який є джерелом цього. Бо тільки вічні цінності, що захищені в Сині Божому, називаються «Блаженством». У Ньому наша самодостатність, спокій і внутрішнє задоволення. І ніхто цього не відбере.

Ну а про народження згори — це особлива тема. Її спочатку не міг збагнути навіть досвідчений законовчитель Никодим, який прийшов вночі до Ісуса Христа. Однак, хто пережив цей стан, той не хоче міняти його ні на які земні цінності. Отже, Христос дає духовне відродження тим, хто щиро розкаюється в своїх провинках, не ховає їх і не оправдує себе. Тим, хто приходить до Сина Божого зі словами: «Боже, будь милостивий до мене, грішного». Такий іде від Спасителя іншою людиною — народженою згори.

Отже зробимо останній підсумок цього дослідження. На запитання «Для чого народився?» впевнено відповім:

- Щоб отримати вічне життя;
- Стати блаженним;
- Народитися згори.

І узагальнити це біблійною фразою: «Щоб було — дуже добре».

Ігор ФЕДЬКІВ

Є в житті речі тверді, залізобетонні. Мов... хотів написати «мов Земля, природні закони, Сонце, зорі, Всесвіт». Але що б не назвав, усе мало свій початок — відповідно, у певний момент закінчиться. Земля і Всесвіт — не такі вже й сталі речі. Утім, коли подумки не злітати кудись високо, а спробувати міркувати по-простому, без вивертів, є речі, нехай і не певні, але бодай серйозніші й твердіші за інші. На них я спираюсь, подібно як тіло на хребет, душею. Усім життям моїм спираюсь.

Пережите Різдво: Бог повернув мені радість дитинства

Я народився 1993 року в Луцьку в неповній сім'ї. Нас із сестрою виховувала мама. Батько загинув в автомобільній аварії. Я його взагалі не пам'ятаю, тільки знаю, що він був злочинцем і нароби багато зла. Багато людей проклинали нашу сім'ю. А хіба може вийти від поганого щось добре? «Бо хіба ж виноград на тернині збирають або фігі із будяків?» (Мт.7:16). От і мене теж з дитинства тягнуло до злого, до погані компанії.

З самого дитинства нас щось будувало. Пам'ятаю, що в підлітковому віці на мене дуже сильно вплинула музика. Це був реп, де оспівувалися наркотики, беззаконне життя. І коли я вперше почув його, то ніби ототожнив себе з ним, побачив себе головним героєм тих пісень. У цій музиці — ціла ідеологія. Вона сформувала моє ставлення до життя, життєві цілі й підштовхнула саме в те русло, яким я потім пішов.

Коли мені було 8 років, уперше спробував алкоголь. Мама мого друга працювала в лікарні, і ми дістали етилового спирту, розбавили, я його випив... Виявилось, що для мого віку це була смертельна доза. Потрапив до реанімації, ледве відкачали... В 11 років почав уживати наркотики. Спершу легкі, потім важчі... Для наркотиків потрібні були гроші, тому став красти. Потрапив до в'язниці. Саме там я вперше почав замислюватися над власним життям і молитися.

Можна сказати, я взагалі не вірив у Бога. Не хотів навіть чути про Нього. Живучи в бідності, не бачачи в житті нічого хорошего, думав: «Який там Бог? Яке милосердя? Про що ти віруючі балакають?» До нас на зону приходили віруючі, але вони мені не подобалися, і я не ходив на їхні зустрічі. Не знаю, може я просто їм заздрив. Бачив, що вони мають щастя, якого я ніколи не мав...

Але в скрутні, у безвиході все-таки почав думати, аналізувати. Тоді, напевно, і з'явилися якісь перші пориви до добра. Прийшло усвідомлення, що на боці добра — краще. І зародилося бажання помінати своє життя. Молився, щоб вийти раніше на свободу. І дивним чином я вийшов по УДЗ, хоча нічим цього не заслужив. Після звільнення нічого не змінилося. Мене знову затягнуло в те саме болото — друзі, наркотики...

аркотики — це така річ, з якою дуже швидко влазиш у проблеми. Красти я більше не хотів, тому доводилося шукати інші шляхи, наприклад, обманювати людей. Так я нажив собі багато ворогів.

В один із важких моментів я познайомився з наркозалежним хлопцем, який розповів, що хоче поїхати на реабілітацію. Я тоді навіть не

зрозумів, що це таке. Думав: напевно, якийсь курс лікування... І він десь пропав, а через три місяці дзвонить і каже: «Славик, я покався!» Запрошує мене на якусь зібрання... Я знову не зрозумів, питаю: «Коли ти прийдеш?» А він: «Я приїду, коли це буде загодно Богу...» Думаю, ну все — штунди зазобували!

Два роки мені цей Саша дзвонив, запрошував у реабілітаційний центр, у якому він став наставником, а я все не хотів. Але коли сильно притиснуло, так, що потрібно було кудись подітися з Луцька, то поїхав. Той реабцентр або, як ще називають, дім милосердя, знаходиться в с. Рогачів (Рівненська область). Побувши в ньому трохи, я сказав: «Ні, я так жити не можу!» Я не збирався залишати колишнього життя. Розумів, що весь мій список номерів у телефонній книзі доведеться видалити, забути, обирати зв'язки. До цього я не був готовий. Тому покидав його, але потім, коли знову ставало важко, повертався. Коли приїхав вдруге, то став свідком ситуації, яка мене переконала, що Бог насправді є. Один чоловік, який прийшов до Бога три роки тому, крізь сльози свідчив: «Я просидів у в'язниці 32 роки, але Бог мене помилював!» Я дивився на нього і не міг повірити: що могло змінити такого рецидивіста, який просидів у в'язниці більше, ніж я прожив на світі, якого життя вже сформувало й загартувало. Навіщо це йому взагалі? Я ж знав, як таких людей по наркодиспансерах крапають, відкачують, але нічого вже їх вилікувати не може. І зрозумів: таке міг зробити тільки Бог. Після цього в мене принаймні з'явилось чітке бажання щось змінити у своєму житті. Хоча я був ніби на роздоріжжі: з одного боку, втомився від цього всього беззаконня, з іншого боку — воно мені все ще подобалося...

Але коли приїхав утретє в реабцентр, то мав уже тверде рішення — змінюватися, старатися, прислухатися до наставників. На цей раз я пробув там п'ять місяців. Бог дав мені покаяння, я побачив усе в інших барвах. Щодо наркозалежності, то в мене швидше була психологічна залежність, ніж фізична.

ЗАРАЗ НЕ буду, хоча й кортить, вказувати на непевність численних людських опор, більше спробую викласти свої судження стосовно однієї з найміцніших у світі, що надійніша за Всесвіт. Одного разу прозвучали слова: «Небо й земля проминуть, слова ж мої не пройдуть...»

І з тих пір, як вони торкнулись моїх вух (чи то серця), я безліч разів переконаувався в їх істинності. Безумовно. Мова ж не про людські слова. А про те, що вийшло з уст Божих. Отже, і дотепер не припиняю дивуватися, наскільки актуальні й живі біблійні істини. Як часто вони повертають і змінюють життя конкретних людей, цілих сімей і навіть суспільств. Нині! В двадцять першому турбоонлайнстолітті.

Дивуюсь, коли бачу, як беззаперечно збуваються пророцтва, неухильно виконуються духовні закони, відкриті нам Творцем. Як все стає

до ладу, коли хтось повертається до Писання. Як люди отримують радість, яка є темою усієї Біблії. Дивуюсь (однак), чому для багатьох слова, залишені Господом в Святій книзі, є тайною за сімома печатями або просто нудним переліком древніх обрядів, заповітів і незбагнених постанов.

Дивуюсь, як у наш інформаційний вік так мало дослідили й не розібрались, що ніяких помилок і протиріч там немає. Не спромоглися розпізнати, заглибитись, дослідити, що це зовсім не звичайна, не просто одна з кількох релігійних книг світу.

Вона головна й перша, яка повстала проти релігії, що сновує дух і віддаляє людину від Творця. Саме Біблія несе реальну свободу й світло істини. Коли щоденно зустрічаю моїх друзів, чие життя змінила ця Книга (початок якій, між іншим, 3500 років), дивуюсь, чому так

Бог зцілив мою душу. Але найбільшим чудом, яке супроводжувало моє покаяння, була неймовірна внутрішня радість, яка наповнювала моє серце.

Ще коли жив без Бога, я не раз із ностальгією згадував радісні моменти дитинства, коли проводив час із мамою — такий стан безтурботності, захищеності. Як це було добре — ще не обтяжений ніякими гріхами, наркотиками, проблемами — таке умиротворення, блаженство... Коли я це згадував, ставало дуже боляче, бо розумів, що цього вже ніколи не повернути. І відразу хотілося напитися, вколотися, забути... Душа просто кричала!

І от, коли я покався перед Богом, ця радість повернулася до мене. У моє серце знову прийшли ці прекрасні почуття — точнісінько як у дитинстві. Це неможливо передати, це просто — насолода. І я вже не хотів цього залишати, повертатися до старого. Тепер мені не потрібні були наркотики, щоб заглушити крик душі. І досі я переживаю ці почуття, радію будь-якій дрібниці, бо я — з Господом.

Тепер живу новим життям, у мене зовсім інше ставлення до світу. Найбільше, що кидається в очі — це нове мислення. Інша реакція на життєві обставини. Щоразу, як зустрічаюся з певним вибором в житті, приходять на пам'ять Божі заповіді: як можна чинити, а як не можна. Звичайно, не завжди легко вчинити правильно, але коли проходиш випробування, то отримуєш внутрішнє задоволення — бо догодиш Богові. Я дуже цим ціную й хочу далі розвивати близькі стосунки з Богом.

Розкажу один момент, як Боже Слово змінювало мій характер. Це було десь на четвертому місяці перебування в домі милосердя. В той час я молився: «Боже, проговори до мене, я хочу реально почути Твій голос!» Кожен із нас мав певний обов'язок: хтось дивився за городом, хтось — за тваринами. Я якраз відповідав за тварин — качок, кіз... От одного ранку я випустив качок, а кіз не випустив, бо був дощ. Приходить наставник і каже: «Славку, дощ уже закінчився, піди виведи кіз, бо вони там кричать!» А мені так не хотілося, так вже це набридло... Кажу: «Добре, добре...» Сиджу, читаю собі Біблію. Він другий раз приходить. Я знову: «Та зараз, зараз...» Через деякий час він приходить втретє й знову мене просить. І саме в цей момент, я опускаю очі й читаю: «Піклується праведний життям худоби своєї, а серце безбожних жорстоке» (Пр.12:10). Ці слова не просто докорили, це було відповіддю на мою молитву. Я побачив, що Бог реально говорить зі мною через Своє Слово! Я бачив, що Боже Слово реально діє.

Раніше я отримував гроші різними незаконними шляхами, тому ще одним етапом у моєму наверненні до Бога став пошук роботи. Непросто знайти роботу, коли не маєш ніякої спеціальності. Спочатку пішов на одну, але вона була малооплачувана, та й не подобалася. Молився за це, і якось зустрівся з одним чоловіком, який займався натяжними стелями, і він запросив мене до себе. Я й досі в нього працюю. З ним працював також його шурин, із яким, як виявилось, я разом вчився в школі. Тоді я вважав його нижчим за себе. А тут довелося підкорятися. Було тяжко... Але це допомогло мені переламувати власний характер. Адже Боже Слово вчить навпаки — вважати один одного вищим за себе. Бог поміщає в такі ситуації, у яких можна людину змінити на краще.

Друзі ставилися до мого рішення по-різному. Хтось казав: «Добре вони тебе зазобували, видно — хороші психологи!» Хтось насміхався, хтось злорадствував: «Почекай, це побачимо, який ти віруючий». А хтось — щиро радів за мене... З кількома старими друзями я досі часто спілкуюся, намагаюся донести їм, що є щось краще, настільки краще, що вони собі навіть не уявляють! Я спробував і життя без Бога, і життя з Богом, тому можу порівняти.

Не скажу, що зовсім не приходили сумніви чи бажання вернутися до старого. Але завжди було усвідомлення: це не має сенсу, нічого хорошего з цього не вийде. Коли бачу, як живуть мої колишні друзі, мені не хочеться такого життя.

Моя мама, звичайно, щаслива й дуже рада за мене. Я читаю їй Біблію, а недавно нам подарували Біблію з великим шрифтом, то тепер вона зможе й сама читати. Моя сестра живе в Донецькій області, у неї немає можливості ходити до церкви. Але ми з нею спілкуємося про Бога. Коли вона була в Луцьку, я запитав, чи хотіла б прийняти Ісуса Христа у своє серце, і вона погодилася. Звичайно, це тільки перший крок.

Після того, як Бог виявив до мене Свою милість, мені дуже хотілося приїхати додому і всім розповісти про Нього. Коли закінчилося моє перебування в домі милосердя і я повернувся в Луцьк, то при будь-якій нагоді старався поділитися свідченням про Ісуса Христа. Проповідаю в лікарнях, місцях позбавлення волі...

Тепер моя найбільша мрія — бути в центрі Божої волі. Бо це — найбільша насолода, і я знаю, що матиму благословення в житті. Звичайно, також дуже хочеться, щоб рідні й друзі отримали спасіння.

В'ячеслав ЩЕРБЛЮК,
м. Луцьк

Євангелія від Матвія

1 Розділ

¹⁸ Народження ж Ісуса Христа було так: Мати Його Марія, коли була заручена з Іосифом, перш ніж вони поєдналися, виявилось, що вона має в лоні від Духа Святого. ¹⁹ Іосиф же, чоловік її, будучи праведним і не бажаючи її ославити, хотів потай відпустити її. ²⁰ Коли ж він помислив це, ось, ангел Господній з'явився йому уві сні, говорячи: «Іосифе, сину Давидів, не бійся взяти Марію дружиною собі, бо зачате в ній — від Духа Святого. ²¹ Народить вона Сина, і даси Ім'я йому Ісус, бо Він спасе народ Свій від гріхів його». ²² А все це сталося, щоб збулося сказане Господом через пророка, який говорить:

²³ «Ось, Діва матиме в лоні й народить Сина, і дадуть йому Ім'я Еммануїл»,

що означає «з нами Бог». ²⁴ Проклинувшись від сну, Іосиф зробив так, як звелів йому ангел Господній, і взяв її собі за дружину.

²⁵ І не пізнав її, доти, поки не народила вона Сина свого первородного; і він дав йому Ім'я Ісус.

2 Розділ

¹ Коли ж Ісус народився у Віфлеємі іудейським у дні царя Ірода, ось, волхви зі сходу прийшли до Єрусалима ² і говорять: «Де народжений Цар Іудейський? Бо ми бачили зірку його на сході і прийшли поклонитися йому». ³ І, почувши це, цар Ірод стривожився; і з ним — увесь Єрусалим. ⁴ І зібравши всіх первосвященників і книжників народних, він питав у них, де повинен народитися Христос. ⁵ Вони ж сказали йому: «У Віфлеємі іудейським, бо так написано через пророка:

⁶ «І ти, Віфлеєме, земле Іудина, нічим не менший від володінь Іудиних, тому що з тебе повстане Володар, Який буде пасти народ Мій Ізраїля!».

⁷ Тоді Ірод, таємно поклавши волхвів, вивідав у них час появи зірки ⁸ і, пославши їх у Віфлеєм, сказав: «Підіть і достовірно дізнайтеся про Немовля; коли ж знайдете, повідомте мене, щоб і я міг піти поклонитися йому». ⁹ Вони ж, вислухавши царя, відправилися. ¹⁰ І ось, зірка, яку вони бачили на сході, йшла попереду них, доки не прийшла і не зупинилась над місцем, де було Немовля. ¹¹ Побачивши ж зірку, вони зраділи дуже великою радістю. ¹² І, увійшовши в дім, вони побачили Немовля з Марією, Матір'ю його, і, впадши, вклонилися йому, і, відкривши свої скарби, піднесли йому дари: золото, ладан і смирну. ¹³ І, одержавши одкровлення уві сні не повертатися до Ірода, вони відправилися іншою дорогою до своєї країни.

Євангелія від Луки

2 Розділ

¹ Сталося ж тими днями: вийшов указ від кесаря Августа зробити перепис по всій населеній частині землі. ² Це був перший перепис, коли правителем Сирії був Квірїній. ³ І пішли всі записуватися, кожний у своє місто. ⁴ Відправився ж і Іосиф із Галілеї, з міста Назарета, в Іудею, у місто Давидове, що зветься Віфлеєм, тому що був він із дому й роду Давидового, ⁵ записатися з Марією, зарученою йому дружиною, яка була вагітна. ⁶ І сталося, коли вони були там, настав їй час родити. ⁷ І народила вона Сина свого первородного, і сповила його, і покляла його в ясла, бо не було для них місця у віталні.

⁸ І були у тому краю пастухи, що ночували в полі, які несли нічну варту біля своєї отари. ⁹ І ось, ангел Господній з'явився їм, і слава Господня осяяла їх; і охопив їх великий страх. ¹⁰ І сказав їм ангел: «Не бійтеся, ось, сповіщаю вам велику радість, яка буде всім людям. ¹¹ Бо народився вам сьогодні в місті Давидовому Спаситель, Який є Христос Господь! ¹² І ось вам знамення: ви знайдете сповите Немовля, Яке лежить у яслах». ¹³ І раптом з'явилось з ангелом численне воїнство небесне, прославляючи Бога і вигукуючи:

¹⁴ «Слава у вишніх Богові, і на землі мир, у людях уподобання!»

¹⁵ І коли ангели відійшли від них на небо, пастухи сказали один одному: «Ходімо тоді у Віфлеєм і подивимось, що там сталося за цим словом, про що сповістив нам Господь». ¹⁶ І вони, поспіваючи, пішли, і знайшли Марію, і Іосифа, і Немовля, Яке лежало в яслах. ¹⁷ Побачивши ж, вони розповіли про те, які слова їм були сповіщені про це Немовля. ¹⁸ І всі, хто чув, дивувалися розказаному їм пастухами. ¹⁹ А Марія зберігала всі ці слова, складаючи їх у серці своєму. ²⁰ І повернувшись пастухи, прославляючи й хвалячи Бога за все, що вони почули і побачили, як і було їм сказано.

Андрій МИРОНЮК

Відвідайте сайт Рівненського обласного об'єднання УЦХВЕ

Рівненське обласне об'єднання УЦХВЕ має офіційний сайт, який слугує своєрідною візитівкою об'єднання. На сайті можна ознайомитися із історією, структурою Об'єднання, основною діяльністю, служителями, рішеннями, а головне — актуальними новинами життя братерства.

Сайт має три версії: десктопну, планшетну та мобільну. Функціонал ресурсу розширюється, розроблюються різні бази даних. На даний час на сайті є можливість переглядати актуальні новини за різними категоріями (новини світу, України, Рівненщини) та відділами (місіонерського, молодіжного, освіти, благовістя, доброчинності та ін.). У розділі «Про нас» читачі мають змогу ознайомитися з віровченням Церкви, історичною довідкою братерства, складом обласної ради. У розділі «Медіа» доступні електронні версії газети «За віру Євангельську», відео, інтерв'ю, блоги служителів, перелік християнських ресурсів та церков, в яких здійснюються трансляції богослужінь.

Також реалізована можливість пошуку адрес церков, їх місцезнаходження на карті, контактів служителів.

Адреса сайту: <https://chve.rv.ua/>

Адреса сайту: <https://chve.rv.ua/>

Шановні брати та сестри!

РОЗПОЧАЛАСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА ГАЗЕТУ ЗА ВІРУ ЄВАНГЕЛЬСЬКУ

В матеріалах нашої газети ми надаємо інформацію про життя нашого братерства, повідомляємо останні новини, що стосуються життя християн та висвітлюємо цікаві матеріали різної християнської тематики, зміст яких веде читачів до пізнання Божої Правди.

Вартість підписки одного примірника становить 200 грн. на 2024 р. (при замовленні більше 10 примірників вартість підписки одного примірника 150 грн. за рік)

Рекомендуємо замовляти газети від 250 шт. Ціна однієї упаковки в такому випадку — 500 грн. (в упаковці 250 шт.). При замовленні більше 1000 шт. вартість однієї упаковки — 250 грн. Таким чином ваша помісна церква зможе ще й прийняти участь в євангелізації. Оплату можна здійснювати помісячно або наперед за рік.

Якщо ви не маєте можливості внести пожертвування, але у вас є бажання отримувати нашу газету, — просимо повідомити нас за телефоном: +38 (093) 724 82 25 (Viber) або +38 (068) 48 408 15 — Олександр. Ми з радістю постараємося вам допомогти, оскільки зацікавлені, щоб кожна людина зростала у пізнанні Духовних істин та отримувала практичні поради на нелегке повсякденне життя!

Чекаємо позитивної інформації! Наша адреса: м. Рівне вул. Гагаріна, 32-а, 33022.

Газета «За віру євангельську» виходить кожного місяця за рахунок добровільних пожертвувань.

Ваш внесок допоможе розповсюдженню Благої вістки серед тих, хто не знає Бога.

НЕ ПРОПУСТИТЬ МОЖЛИВІСТЬ СТАТИ СПІВЧИАСНИКОМ БЛАГОВІСНИЦЬКОГО СЛУЖІННЯ!

Пожертвування можете надсилати на картку Приватбанку:

4149 4991 3218 4738 — Олександр

(в призначенні платежу прохання зазначити «на газету» та власні ініціали, після чого повідомте проплатіж за вказаними вище номерами)

ЗАПРОШУЄМО ВАС ВІДВІДАТИ ЗІБРАННЯ

Християн Віри Євангельської у Рівненській області, які відбуваються щонеділі о 10:00

Березнівський р-н:

- с. Березне, вул. Київська, 22а
- с. Кам'янка, вул. Кузнєцова, 32;
- с. Вітковичі, вул. Подільська, 19-А;
- с. Яринівка, вул. Першотравнева, 5;
- с. Велика Купля, вул. Зелена, 5;
- с. Тишиця, вул. Шкільна, 1-А;
- с. Малинськ, вул. Залізнична, 24;
- с. Поляни, вул. Молодіжна, 2А;
- с. Орлівка, вул. Незалежності, 45;

Володимирецький р-н:

- с. Нова Рафалівка, вул. Партизанська, 9;
- с. м. Вараш, м-н Північний-1, 1. Церква «Благодать». Неділя о 10:00; 13:00 та 18:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- с. м. Володимирець, вул. Шевченка, 71;
- с. Довговоля, вул. 40-річчя Перемоги, 43-А;
- с. Великий Жолудськ, вул. М. Молочко, 2;
- с. Малий Жолудськ, вул. 17 вересня, 21
- с. Сопачів, вул. Гузоватого, 12А;
- с. Кідри, вул. Поліська, 25-А;
- с. Полиці, вул. Шкільна, 4;
- с. Берестівка, вул. Вишнева, 1;
- с. Бишляк, вул. 17 вересня, 1;
- с. Велихив, вул. Шевченка, 51;
- с. Сварині, вул. Незалежності, 90;
- с. Ромейки, вул. Садова, 22;
- с. Мульчиці, вул. Шевченка, 17;
- с. Луко, вул. Шевченка, 1А;
- с. Чаква, вул. Центральна, 2А;
- с. Новаки, вул. Вишнева, 2;
- с. Собіщиці, вул. Центральна, 11А;
- с. Полові, вул. Л. Українки;
- с. Антонівка, вул. Партизанська, 5;
- с. Воронки, вул. Шевченка, 22;
- с. Жовкині, вул. Нова;
- с. Великі Цепцевичі, вул. Л. Українки, 71;
- с. Острів, вул. В. Васковця;
- с. Шоків, вул. Лісна, 14;
- с. Малі Телковичі, вул. Шкільна, 20;
- с. Городець, вул. Садова, 1а;
- с. Великі Телковичі, вул. Центральна, 102;
- с. Каноничі, вул. Калініна, 45;
- с. Більська Воля;
- с. Діброва;
- с. Лозки, вул. Набережна, 49а;
- с. Любахи, вул. Вишнева, 19;
- с. Заболоття.

Гоцанський р-н:

- с. Іллін, вул. Млинівська, 25;
- с. м. Гоца, пр. Пекарський, 10. Неділя о 11:00, середа о 18:00;
- с. Бургин, Б. Хмельницького, 19;
- с. Гуліч, вул. Шкільна, 3;
- с. Вільгір, вул. Набережна, 15;
- с. Вітків, вул. Набережна, 9;
- с. Воскодави, вул. Молодіжна, 46;
- с. Новоставці, вул. Фестивальна, 1;
- с. Томахів, вул. Мирна, 25А;

- с. Терентіїв, вул. Центральна;
- с. Бабин, вул. Заводська, 1а;
- с. Подоляни, вул. Шевченка;
- с. Дружне, вул. І. Франка, 80;
- с. Пустомити, вул. Л. Українки, 107;
- с. Тучин;
- с. Липки, вул. Івана Шишки, 10;
- с. Вовкові;
- с. Андрусів;
- с. Федорівка, вул. Молодіжна, 14;
- с. Чудниця, вул. Перемоги, 44;
- с. Синів, вул. Зелена, 15;
- с. Колесники;
- с. Воронів;
- с. Андрусів (місіонерська станція).

Демидівський р-н:

- с. м. Демидівка, вул. Богдана Хмельницького, 3;
- с. Берестечко, вул. Надстирна, 9. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок та четвер о 18:00;
- с. Вербень, вул. Зелена, 32. Неділя о 10:00;
- с. Вовковий, вул. Грушевського, 129. Неділя о 10:00, вівторок та п'ятниця о 18:00;
- с. Рудка, вул. Садова, 9;
- с. Княгинин, с. Ільпики, с. Лопавше (місіонерські станції).

Дубенський р-н:

- с. м. Дубно, вул. Пилипа Орлика, 19 (р-н залізничного вокзалу). Неділя о 10:00 та 17:00, середа та четвер о 19:00.
- с. Повча, вул. Андріянова 7. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок та четвер о 17:00;
- с. Майдан, вул. Першотравнева 3А. Неділя о 10:00 та 18:00, вівторок, четвер та п'ятниця о 20:00;
- с. Стопець, вул. Шевченка. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок, четвер та п'ятниця о 20:00;
- с. Верба, вул. Грушевського, 13а. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок та п'ятниця о 19:00;
- с. Варковичі, пров. Травневий, 1;
- с. Копани, вул. 1 Травня, 37;
- с. Заруддя, вул. Шевченка, 11а;
- с. Стара Носовиця, вул. Кременецька, 78а;
- с. Панталія;
- с. Стара Миколаївка, вул. Л. Українки, 70;
- с. Мирогоща, пр. Патолічева, 2;
- с. Мильча, вул. Глибока, 2. Неділя о 10:00 та 17:00 та п'ятниця о 17:00;
- с. Підбруси, вул. Першотравнева, 7;
- с. Озеряни, вул. Шевченка, 87.

Дубровицький р-н:

- с. м. Дубровиця, вул. Воробинська, 68;
- с. Осова, вул. Незалежності-3;

- с. Будимля, вул. Незалежності;
- с. Переброди, вул. Зарічна, 58;
- с. Селець, вул. 17 Вересня, 59
- с. Колки, вул. Центральна, 93;
- с. Людинь, вул. Лісова, 8;
- с. Нивецьк, вул. Шкільна, 8;
- с. Грицьки, вул. Івана Франка;
- с. Підлісне, вул. Нова;
- с. Висоцьк, вул. Містечкова, 33;
- с. Жадень, вул. Центральна, 176;
- с. Милля;
- с. Бродець, вул. Набережна, 17;
- с. Лютинськ, вул. Молодіжна, 38;
- с. Заслучка, вул. Л. Яцут, 17;
- с. Литвиця, с. Крупове (місіонерські станції).

Зарічненський р-н:

- с. Новорічниця, вул. Центральна, 12;
- с. м. Зарічне, вул. Боричевського, 17;
- с. Серники, вул. Партизанська, 40;
- с. Кухітська Воля, вул. Л. Українки, 104;
- с. Морочне, вул. Центральна, 121;
- с. Підлосці, вул. Березова;
- с. Річиця, вул. Соборна, 28;
- с. Прикладники, с. Вовчиці, с. Дібрівськ;
- с. Локниця, вул. Центральна, 195;
- с. Мутвиця, вул. Центральна, 18;
- с. Неньковичі, с. Привітківка;
- с. Млинок, вул. Центральна, 68;
- с. Борове, вул. Довга, 4.

Здолбунівський р-н:

- с. Глинськ, вул. Дубенщина, 6;
- с. Цурків, вул. Б. Хмельницького;
- с. Мізоч, вул. Липки, 7;
- с. Гільча, вул. Чеська, 97;
- с. м. Здолбунів, вул. Зелена, 6г;
- с. Ступно, вул. Бокова, 2;
- с. Новомильськ, вул. Центральна, 73-а;
- с. П'ятигори, вул. Грушевського, 11;
- с. Здовбиця, вул. Мартинівка, 89 а;
- с. Білаші;
- с. Нова Мощаниця, вул. Ялисі, 2;
- с. Бударж (місіонерська станція).

Корецький р-н:

- с. м. Корець, вул. Київська, 226а
- с. Користь. Неділя о 19:00, Субота о 11:00 (дитяче служіння);
- с. Великі Межирічі, вул. Шевченка, 47;
- с. Невірків, с. Жорнівка;
- с. Головниця, с. Крилів, с. Бриків, с. Сапожин (місіонерські станції).

Костопільський р-н:

- с. м. Костопіль, вул. Сидорова, 5-Б;
- с. Головин, вул. Базальтська, 12. Неділя о 10:00, вівторок о 19:00;
- с. Іваничі, вул. Весняна, 3. Неділя о 17:00;
- с. Берестовець, вул. Центральна, 36. Середа о 19:00.
- с. Звіздівка

- с. Перетоки, вул. Соборна, 18
- с. Соломка, вул. Костопільська, 6 А
- с. Ялополь, вул. Лісова, 2-а
- с. Злазне, вул. Тиха, 17
- с. Глажева
- с. Збуж, вул. Лугова, 1-а
- с. Великий Мидськ, вул. Центральна, 92;
- с. Бичаль
- с. Тростянець, вул. Першотравнева, 35а
- с. Корчин
- с. Деражне, вул. Шевченка, 51 В
- с. Дюксин, вул. Ніла Хасевича, 16
- с. Постійне, вул. Гайдуки, 38
- с. Гута, с. Малий Стидин
- с. Пісків, вул. Шевченка, 39
- с. Іваниці, с. Берестовець (місіонерські станції)

Млинівський р-н:

- с. Борбин, вул. Відродження, 20;
- с. м. Млинів, вул. Пушкіна, 4;
- с. Смородва, вул. Острів, 7;
- с. Підлосці, вул. Незалежності, 31;
- с. Довгоші, вул. Ровенка, 3;
- с. Острожець, вул. Тиха, 15;
- с. Тушебин, вул. Шкільна, 42;
- с. Локниця, вул. Шкільна, 22;
- с. Ярославичі;
- с. Уздіці, вул. Центральна, 7;
- с. Бокійма, вул. Л. Українки, 37;
- с. Малин, Радянська, 12 А;
- с. Свиців, вул. Визволення;
- с. Підбруси;
- с. Сторубань, вул. Шкільна, буд. 29;
- с. Владиславівка, с. Береги, с. Підгайці (місіонерські станції);
- с. Терешів, с. Городниця (проводяться зібрання).

Острозький р-н:

- с. м. Острог, пр. Садовий, 5;
- с. Розваж, вул. 17 вересня, 3;
- с. Могиляни, вул. Шевченка, 15
- с. Оженин, вул. Кринична, 7
- с. Українка, Заводська, 14
- с. Сянці, вул. Ватутіна, 20
- с. Стадники, вул. Л. Українки, 2
- с. Країв, с. Хорів, с. Кураж, с. Теремне, с. Мощаниця
- с. Грем'яче, вул. Центральна, 70
- с. Бродівське, вул. Б. Хмельницького, 117
- с. Вельбівно, вул. Гагаріна, 40-а
- с. Почапки, вул. Молодіжна, 5-А
- с. Тесів, вул. Ватутіна, 8
- с. Волосківці, вул. Буденного, 33
- с. Бухарів

Радивилівський р-н:

- с. м. Радивилів, вул. Грушевського, 91;
- с. Батьків, вул. Почаївська, 59. Неділя о 10:00 та 17:00, середа о 18:00.
- с. Зарічне, с. Пляшева
- с. Гаї-Ситенські, вул. Маркелова, 111
- с. Боратин, вул. Набережна

- с. Перенятин, вул. Почаївська, 22
- с. Стоянівка, вул. 17 Вересня, 6
- с. Підзамче
- с. Копані, вул. Зелена, 3
- с. Теслувиг, вул. Шевченка, 3
- с. Хотин, вул. Джерельна, 10
- с. Іванівка (місіонерські станції)

Рівненський р-н:

- с. м. Рівне, вул. К. Литвина, 2 — церква «Святої Трійці». Неділя о 10:00 та 18:00, вівторок та п'ятниця о 19:00;
- с. м. Рівне, вул. Тиннівська, 63 — церква «Христа Спасителя». Неділя о 10:00 та 18:00, середа о 19:00;
- с. м. Рівне, вул. Уласа Самчука, 32а — церква «Молодіжна»;
- с. м. Рівне, вул. Корольова, 3 — церква «Божого Спасіння». Неділя о 10:00 та 18:00, вівторок та п'ятниця о 19:00;
- с. м. Рівне, вул. Плужника, 3 — церква «Світанкова Зоря»
- с. м. Клевань, вул. Корольова, 1. Неділя о 10:00 та 18:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- с. Біла Криниця, вул. Грушевського, 1А;
- с. Корнин, вул. Польова, 2;
- с. Олександрія, вул. 1 Травня, 22;
- с. Бармаки, вул. Центральна, 3;
- с. Великий Житин, вул. Рівненська, 42-г;
- с. Грушувця, вул. Шкільна, 2;
- с. Городище, вул. Рівненська, 72;
- с. Голишів, вул. Молодіжна, 10;
- с. Дерев'яне, вул. Є. Наумець, 54;
- с. Новожицьк (іскра) вул. Л. Українки, 11-а;
- с. М. Шпаків, вул. Шевченка, 42-А;
- с. Зоря, вул. Орловського, 6;
- с. Оржів, вул. Центральна, 34;
- с. Нова Українка, вул. Приходька, 36;
- с. м. Рівне, проспект Миру, 7а — Церква «Добрий Самарянин»;
- с. Макотерти, вул. Козацька, 38-а;
- с. Зозів, вул. Вишнева, 20;
- с. Великий Олексин, вул. Весняна, 53;
- с. Углище, вул. Річна, 20;
- с. Шубків, с. Верхівськ, с. Гориньград-2 (місіонерські станції).

Рокитнівський р-н:

- с. м. Рокитне, вул. Приходька, 2;
- с. Карпилівка, вул. Книгині Ольги, 13;
- с. Березово, вул. Кузнєцова, 13;
- с. Старе село, вул. Зарічна, 2;
- с. Томашгород, вул. Привокзальна, 19-а;
- с. Познань, с. Глинне;
- с. Переходичі, вул. Партизанська, 7;
- с. Обсіч, вул. Пуделівська, 110;
- с. Залав'я, вул. Шкільна, 7;
- с. Дубно, вул. Шкільна, 7;
- с. Блажове, вул. Молодіжна, 11;
- с. Кам'яне, вул. Центральна, 79;
- с. Рокитно, вул. Лайоша Гавро, 2-А;
- с. Хміль, Шкільна, 6;
- с. Купель, вул. Тарасенка, 19;
- с. Вежиця, вул. Скумая, 4;
- с. Остки, вул. Молодіжна, 6;
- с. Заболоття, вул. Соборна;
- с. Масевичі, вул. Центральна, 84;
- с. Нетреба, вул. Центральна, 1;
- с. Грабуни, вул. Незалежності;
- с. Більськ, вул. Пасічна, 2;
- с. Карпилівка, вул. Спортивна, 9а;
- с. Дроздинь, вул. Нова, 5а;
- с. Кисоричі, вул. Центральна, 100;
- с. Березово, вул. Соборна;
- с. Єльня, вул. Ковпака;
- с. Біловіж (місіонерська станція).

Сарненський р-н:

- с. м. Сарни, вул. Ковельська, 104а — церква «Преображення». Неділя о 10:00 та 17:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- с. м. Сарни, вул. Грушева, 3;
- с. м. Сарни, вул. Смолича, 1 — церква «Божого Спасіння»
- с. Тинне, вул. Прислунчанська, 25;
- с. Чемерне, вул. Молодіжна, 2;
- с. Вири, вул. Шевченка;
- с. Цепцевичі, пров. Замковий, 2;
- с. Тріскині, вул. Молодіжна, 23;
- с. Чабель, вул. Ювілейна, 8;
- с. Висове, вул. Підлісна, 28А. Неділя о 10:00 та 18:00, середа та п'ятниця о 19:00;
- с. Карпилівка, Радянська, 129-а;
- с. Бутейкі, вул. Зелена, 10-а;
- с. В. Вербче, вул. Вишнева, 41;
- с. М. Вербче, вул. Центральна, 75;
- с. Вирка, с. Кричицьк, с. Ремчиці;
- с. Волоша, вул. Центральна, 30-А;
- с. Гранітне, вул. Лісова, 2-б;
- с. Довге, вул. Центральна, 94-А;
- с. Корост, вул. Центральна;
- с. Клесів, вул. Зелена, 33;
- с. Мельниця, вул. Шевченка, 40;
- с. Немовичі, вул. Острівського, 50-а;
- с. Поляна, вул. Лугова, 5;
- с. Рудня-Карпилівська, вул. Кузнєцова, 33;
- с. м. Степань, вул. Прибережна, 26;
- с. Селище, вул. Партизанська, 5-а;
- с. Тутовичі, вул. Підлісна, 21-А;
- с. Федорівка, вул. Мичуріна, 25;
- с. Чудель, вул. Вишнева, 4а;
- с. Ясногірка, вул. Партизанська, 15-а;
- с. Кам'яне-Случанське
- с. Стрільськ, вул. Вишнева 7
- с. Карасин, вул. Центральна, 10-а;
- с. Яринівка, вул. Шевченка, 13;
- с. Мар'янівка, вул. Центральна, 22а;
- с. Кузьмівка, с. Любиковичі (місіонерські станції).
- с. Люхча, вул. Центральна, 30 (неділя 14:00)
- с. Ремчиці, вул. Шкільна 42

Християнська церква Христа Спасителя м. Турка, Львівська обл. тел.: +38 (050) 505 53 33 — Володимир